

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Kap. 2, 1-3: Derfor aflægges af Ondskab og af Ediv og Syfleri og Avind og af Bagtalelse, og higer som nyfødte Børn efter Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne vokse ved den til Frelse, om I da have smagt, at Herren er god.

Ordets uforfalskede Mælk.

Af dette Afstnit har vi flere forskellige Overførelser paa Dansk og Engelsk. Dette betyder dog ikke, at den ene Overførelse modtager den anden, men Grundtekstens Ord er saa rige og ejendommelige, at det er svært at gengive deres Mening fuldt og ganske. Sprog, og saa har en forsøgt det paa en Maade, andre paa en anden Maade. Borne nye danske Overførelser er sikkert saa gode som nogen.

Spaa Apostelen her siger, slutter sig nøje til sidste Del af foregaaende Kapitel, hvor de af uforfalsket Sød ved Guds levende og blivende Ord genfødte formædes til at elske hvarandre inderlig af Hjertet.

Derfor aflægges af Ondskab osv. Der overfætter Skat Rørdam i Stedet: "Saa aflægges da al Banart." Lutheran Commentary: "Putting away therefore all wickedness."

Den egentlige Mening er: I det I altsaa aflægges, eller bortfætter, af Ondskab, af Ediv osv., saa higer som nyfødte Børn efter det, hvorved I kan vokse til Frelse. Apostelen har før formædet dem: "Som lydige Børn skulle I ikke stikke eder efter de forrige Lyfter i eders Bankundighed" (1, 14). Men her nævner han saa mere i det enkelte, hvad de skal aflægge, fordi det strider imod den inderlige Broderkærlighed.

"Ondskab", "Banart" — det er idet hele taget det Sindelag, som ikke duer, det selviste, egenkærlige banartige, tomme gamle Sindelag, der her peges paa; det skal de genfødte aflægge, kaste fra sig, forfagge, om de skal kunne elske hvarandre inderligt af Hjertet.

"Og af Ediv og Syfleri." Ediv peger paa det, hvorved et Menneske vil føre et andet bag Lyset. Som Etsempel henvises til, naar der sættes Mading paa Fiskekrogen. Sikker er ogsaa al Krigsflit jaadn noget gammelt, som skal aflægges eller bortfattes. Syfleri er bedre kendt. Det gaar ikke saa meget ud paa at bejogge andre som paa at fremstille sig selv i et falsk Lys, saa andre skal synes bedre om en, end han i Virkeligheden tilkommer.

"Og Avind og af Bagtalelse." Her har Rørdam: "Og Misundelse og altsens Bagtalelse." Avind, engelsk "envy", betyder det samme som Misundelse, det nemlig, at jeg bliver ilde til Mode, om min Nabo nyder et Gode fremfor mig, eller maaste, at jeg ikke under ham saa godt som mig selv. Bagtalelse angaar Taler; det betyder ikke blot ved Ugnagtig Tale at paaføre Ræsten eller en Broder ondtygtige, men ogsaa at udbrede en Broders Fejl og derved skade ham i Stedet for i Kærlighed at tale med ham selv berom og hjælpe ham af med dem. Samlingen hermed Kap. 4:8: "Kærlighed skuler en Mangfoldighed af Synder."

Alle disse nævnte Ting strider imod sand Broderkærlighed; og derfor maa de absolut afslægges, forfagges, om sand og inderlig Broderkærlighed skal kunne findes Sted.

Og hvad skal saa træde i Stedet? Noget indenfra, fra Sjælsens eller Hjertets Dyd? Nej, det, der skal træde i Stedet maa findes uden for det faldne Menneskes Natur.

Apostelen siger videre: "Og higer som nyfødte Børn efter Ordets uforfalskede Mælk." Det er det samme Middel, hvorved han har sagt, at de er genfødte, Guds levende og blivende Ord.

De, til hvem Apostelen skriver, havde ikke Guds Ord i samme Udstrækning, som vi har det; Peters Brev var rimeligvis det første skrevne Guds Ord af hele det nye Testaments Indhold, de saa

Men de havde det Guds Ord, som ved Evangeliet var forkyndt dem. Og det var væsentlig det samme, som vi har modtaget gennem Forkyndelse og gennem de skrevne Evangelier og Brev.

"At I kunne vokse ved den." Apostelen ser paa sine Lærere som Børn, sande Guds Børn, men kun som nyfødte, spæde Børn, som maa vokse, om de skal naa til Mandmodenhed. Og lige som Moder-mælken er det, hvorved Spædbarnet skal vokse, saa er "Ord-Mælken" (Rørdam), det Middel, hvorved Guds spæde Børn, de nylig genfødte skal vokse.

Hvor stemmer vor Kirkes Formaning til Forældre og Faddere om at lade de døbte Børn, oplære i den kristelige Børnelærdom? smukt overens med dette Sted. Men det peger for øvrigt paa Nødvendigheden for Guds Børn af stadig at bruge Guds Ord som aandelig Næring for det genfødte Menneske, at det nye Liv maa trives og vokse.

"Til Frelse" — men er det da ikke frelse Mennesker, Opostelen skriver til? Jo det er. De er frelse i den Forstand, som naar Jesus siger: "Din Tro har frelst dig!" de er frelse fra Syndens Skuld og Straf, de er blevet Guds Børn og Arvinger; men de er ikke frelse fra Hæren i Verden. Hæren baade inde fra og ude fra, Hæren for at forjæres og fortabes.

Paulus skriver til Romerne: "Thi nu er vor Frelse nærmere, end da vi bleve troende" (Rom 13, 11). Han peger altsaa paa en Frelse, der er tilkommende og ogsaa for ham. Det er denne samme Frelse, den endelige og evige Frelse, Apostelen Peter her og saa peger paa.

"Om I da have smagt, at Herren er god." Det er et ejendommeligt Ord, der her er overført med "god", men vi har ikke bedre Ord for det paa Dansk. Paa Engelsk hedder det "gracious", men det er næppe bedre.

Sammenligningen er her mellem, hvad Moder-mælken eller Moderen er for det spæde Barn, og hvad Herren er for den genfødte. Barnet smager, at Moder-mælken er god, eller gennem Mælken, at Moderen er god. Men saa fortsaer vi, at det er ikke alene det, at Moder-mælken smager godt, men den er god, fordi den giver Næring og Kraft, den er praktisk god.

Det er det, Apostelen vil sige: Om I da har smagt, gennem Guds Ord, at Herren er praktisk god, fordi han har givet eder nyt Liv og taget af eders Synd og Syndeskyld fra eder. Hvis I da ved at drage Næring af Ordets uforfalskede Mælk, at I maa vokse ved den til Frelse, endelig, evig Frelse.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen.

Af G. B. C.

Jakobs Brev.

"Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener," saaledes karakteriserer Brevets Forfatter sig. Hvem er nu denne Jakob? Vi kender af det nye Testamente tre Personer ved Navnet Jakob, nemlig Jakob, Broder til Apostelen Johannes, og Jakob, Søn af Mose og endelig Jakob, Herrens Broder.

Om end Meningerne har været delte om Brevets Forfatterstab, saa er dog den almindelige Forfaelse denne, at det er Jakob, Herrens Broder med Tilnavnet "den retfærdige," som er Brevets Forfatter.

I Galaterbrevet nævner Paulus denne Jakob som en af de tre, der anfaas som Pillerne i Menigheden i Jerusalem, ja han nævner endog Jakob først.

Ved det store Apostelmøde i 50 efter Kristus nævnes han igen som en af Talerne ved dette Møde. Efterat Peter med Styrke havde fremhævet følgende Hovedsagheder i Kristendommen, at Frelsen er — af Naade alene, for Kristi Skuld alene og ved Troen alene (Se Ap. G. 15, 9, 11), saa tager Jakob til Orde og betragter, hvad Peter har sagt. Vi ser saaledes, at der er fuld Harmoni mellem Jakob og Apostlene, selv om han er udenfor

Apostelkæften. Anden var den samme i dem alle. Brevet er sandsynligvis skrevet omkring Tiden 65—70, altsaa førend Jerusalems Fælgelse.

Jakob stod i høj Anseelse selv iblandt de vantro, men dog mere venligsinde Jøder og for sin Rådberedelse og Fromheds Skyld fik han Tilnavnet "den retfærdige".

Kirkehistorikeren Hæggelipus fortæller, at han var en inderlig Vennens Mand, at han daglig havde ligget paa Knæ i Tempel i Bøn for sit Folk.

Om hans Endeligt fortælles der, at hans Hjender til sidst førte ham op paa Tempeltrappen for at tvinge ham til at aflægge Bøddeskyld for Folket mod Kristus; men da han tværtimod havde vidnet om Kristus, saa styrkede man ham ved af Tempel og slog ham ihjel med en Stølle.

Jakob, Herrens tro Tjener, indtager næsten en Stilling lig Profetens Jeremias i den gamle Bagt. Domsudvejet hang over den blodbesudlede Stad Jerusalem. Folket i sin Hælsed havde traadt Kristi Blod med Vantro Fødder og haanet Naadens Mand.

Folket havde forfattet det Mestfæls, derfor blev det selv forfattet. Dommen stod nu for Døren. Det var Bagtesfollets sidste Dage.

Et Par Vink om Situationen kan her være paa sin rette Plads til Advarsel ogsaa for os. Lad mig her saa Lov til at bruge min gamle Lærers Ord. "Dele Nationen var i vidt Dyrer, ontumlet af Videnskab og Beredighed, hengivet til Hædets og Janatismens og Hofjærdighedens opløste Talemaader, gudsløst i hele sit Tankeset og alligevel trodsede det paa den rene Lære. Det var forjærmeligt i sine Pligter og glemte at søge Hjælp i Bøn hos Herren. Saltet havde mistet sin Kraft". Saadan i korte Træk var Stillingen. Som Herrens Tro Tjener opbød Jakob, som Lærer og Vistfop for Menigheden og som en inderlig Vennens Mand al sin Kraft for at redde dem, der kunde reddes.

Brevets Formaal er at indskærpe Bød og Tro, eller levende Kristendom som det eneste Redningsmiddel for et Folk, en Menighed eller et Samfund, der kun holder paa den rene Lære — Mundens Befendelse — de gudstjenstlige Former og den rektfæne Vandel; men uden Livet i Guds Søn. Kernen i hele Brevet er udladt i Ordene: "Men vorber Ordets Gørere og ikke alene dets Gørere, hvormed I bebrage eder selv (Kap. 1, 22). Kun den Tro, som omslattes i Kærlighed, er levende. Tro uden Gerninger er død.

Medens Paulus i Romerbrevet og Galaterbrevet fortrinsvis taler om — den retfærdiggørende eller frelsende Tro, saa taler Jakob nærmest om — den helligiggørende eller virksomme Tro. Paulus fremkalder den hvilende Tro, medens Jakob renholder den arbejdende Tro. Der er altsaa god Harmoni mellem Paulus og Jakob.

Med Hensyn til Brevets Indhold, Længegang og Inddeling da angiver vi her følgende Vink.

Vi kan inddele Brevet saaledes: 1. Kap. 1. Hovedtanken kan udtrykkes saadan: Kommer "Sandhedens Ord" ind i Hjertet, da omslutter det hele Menneskeliv og giver Kraft til at bestaa i alle Prøvelser og Fristelser (Se Vers 12 og Vers 18), og sætter Guds Folk i Stand til at "skue ind i Frihedens fuldkomne Lov" (Vers 25).

2. Kap. 2, 1—13. Personer Anseelse lader sig ikke forene med den sande Broderkærlighed; thi det staar i Strid baade med Lovens Krav og med Evangeliets Mand.

3. Kap. 2, 14—26. En Tro uden Gerninger er død. Død Tro — det har ogsaa Døvelene — men blot at holde det for sandt, som ikke kan roffes, deri er ingen Frelse. Abraham fremholder her som Etsempel; thi hans Tro blev omsat i Gerninger, eller Lydigbed mod Herrens Ord. Hans Tro var virksom i Kærlighed.

Læser! er din Tro omsat i Kærlighed?

4. Kap. 3. Den jordiske Bisdom — Istedet fra den himmelske Bisdom er djævelst og bevirker forfærdelige Ting. Det bekræftes ved Bille-

det af Jld, idet det nemlig hedder: "Tungen er en Jld," men Tungen eller Ordet er jo Tankens Udtryk eller Form.

Kædsgeringerne i Verden bevirker med Styrke denne Sandhed og det ikke mindst i vore Dage — denne Krigsdræbnes Tid. Helt anderledes er det med den himmelske Bisdom. Om den siger Jakob de fæne Ord: "Men Bisdommen heroverfra er først ren, dernæst fredfommelig, mild, søjelig, fuld af Barmhertighed og gode Frugter, upartist og uden Strømt" (Kap. 3, 17).

5. Kap. 4, 1—12. Verdens Benfæls, Verdenskærlighed og Soumod er ikke forenlig med Herrens Benfæls, sand Gudsfrugt og Dmgygbed; "Thi Gud staar de hoffærdige imod" (3. 6).

6. Kap. 4, 13—5, 11. Begærlighed efter jordist Rigdom river Mennesket helt bort fra Herren. Og saa i dette Stykke falder Paulus's Lære godt sammen med Jakob.

Vi bemærke her Ordene i 1ste Tim. Kap. 6, 9—10, saalydende: "Men de, som ville være rige, falde i Fristelser og Snare og mange uformuige og skadelige Begæringer, som nedbæne Menneskene i Undergang af Fortabelse. Thi Begærligheden er en Rod til al ond, og ved at hige derefter ere nogle farne vildt fra Troen og have gemmenstunget sig selv med mange Smertes."

Som et Advarselens Ord i denne Forbindelse sger Jakob denne ystende Sandhed til: "Se, Dommene staar for Døren!"

7. Kap. 5, 12—20 danner et lille Slutningsstykke. To Gange i dette Tilleg bruger Jakob Titelen: "Mine Brødre! Tillegat omfatter en Formaning, en Opmantring og en herlig Anvisning. Formaningene tager Sigt paa Sandhed. Guds Folks Tale skal være "Ja, ja, og Nej, Nej." Alle andre Bekræftelser ligger udenfor Guds Folks Talemaader.

Opmantringen omfatter to Støtter, to herlige Midler til Læge og Helbred. Det er Bønnen og Løfungen.

At Bønnen er Lægedom, det ved ethvert Guds Barn af Erfaring; dog ikke nær nok i den fulde Udtrækning som Jakob her antyder. At Forbønnen og Hælsesbønnen er Stormagter, ja, det kender alt Guds Folk til, baade fra Bibelen, Kirkens Historie, Missionshistorien og Erfaringen, men den fulde Brug deraf, ja, hvo iblandt os kender dertil?

Gud hjælpe os til at kende det langt bedre. Fremdeles at Sagen er et stort Middel, der staar Glæde i vore Hjertes, Hjem og Menigheder, ja, det kender vi ogsaa til af Erfaring; men, desværre! alfor lidt. O, maatte Sagen saa en meget mere folddigere Plads i vort Kristenliv og Kirkeliv. Hvilkens Betsignelse! Hvilkens Glæde paa vor Livsvej!

Unge Folk! lær at lyngge og spille med Kraft, naar og hvor som helst I har Lejlighed dertil. Sagen er en Bellugt baade for Gud, Englene, os selv og andre Mennesker. Maa Sangens herlige Gave med Kraft blive udbillet i vor Kirke.

Anvisningen angaar Befendelse af Overtrædelser mod hvarandre. Naar Kristenlivet staar i Stampet paa ikke saa Steder, hvor der dog ellers ikke er saa lidt af Trosliv, saa har det som oftest den Årsag, at der er "Ban i Israæl". Der er begaaet Overtrædelser mod hvarandre. Det mærkes godt. Men der er ingen stor nok, der vil gaa frem ad den lige slagne Vej til Rægedom.

Befendelses Vej. At gaa frem ad denne Vej, det er ellers den sande Størbød. Det er Vejen til Rægedom. Da heles Saarene iblandt Brøderne. Da er Israæls Ban borttaget. Hvilkens herlig Anvisning Herrens her har givet os ved sin tro Tjener Jakob. Maa vi gøre levende Brug deraf.

Maaffe et saadant Skridt — en aaben, ligefrem og ubmug Befendelse ved mange Lejligheder endog kunde blive Sjæle til Frelse. Herrens Tjener Jakob er af den Mening.

Vi slutter disse Vink med Brevets sidste Ord. De taler for sig selv.

"Mine Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vildt fra Sandheden, og nogen omvender ham, han

Jeg har et Par gode Farme til Salgs, beliggende i det frugtbare Strøg i Nærheden af Badger, Minn., som jeg kan sælge paa lette Vilkaar. Befolkningen er næsten udelukkende Skandinaver. Udmærket Jord: sort Muldjord med Ler-underlag. Gode Veje, godt Klimat og godt Vand. For nærmere Oplysninger skriv til

K. T. WANG, Badger, Minnesota.

200 ACRES FARM. Beliggende 3 Mil fra Murdock, den tredje Station nordvest for Willmar. Denne Farm er "well improved", bestaende af et godt Hus, Køldestald, Kornmagasin, Hønseshus, god Brønd og en stor Lund. Næsten al Markjorden er pløjet og er færdig til Saaning. For en kort Tid kan vi sælge denne Farm til den lave Pris af \$70.00 pr. Acre, Vilkaar \$1000, kontant, \$3000, den 1ste Marts 1918, Resten paa lette Betingelser til 5 og 6 pCt. For nærmere Oplysninger besøg eller skriv til

ANDERSON LAND CO., Willmar, Minn.

vide, at den, som omvender en Synder fra hans Bøjs Bildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skuler en Mangfoldighed af Synder."

Jerusalem.

Zionisternes Haab begynder at lyse. Jerusalem er revet ud af Tyrkernes Hænder. Der gik et Jubelraab igennem mange Hjertes, den Gang vi hørte Efterretningen om Englands Indtagelse af den hellige Stad. Det var uden Modsigelse et Ulystpunkt i denne mørke Tid, hvor vi snart ikke hører om andet end Mord, Bøld, Ediv, Hunger, Forræderi, Dyrer og Udygbyer. Men selv om alle sande Kristne — maaffe med Indtagelse af Tyrkerne — glædede sig over denne Tidtagelse, saa var dog Jubelen sikkert nok først iblandt Jøderne og ikke mindst iblandt Zionisterne, der har sat saa meget ind paa at komme i Besiddelse af deres Fædres Land.

Den først Zionistkongrejs blev jo som bekendt afholdt i Basel i 1897, hvor der var Jøder forsamlet fra saa at sige alle Jordens Lande for først Gang siden Jerusalems Fælgelse under Titus. Mødet gjaldt ikke Jødernes Troesbefendelse eller aandelige Vel, men et rent nationalt Program, Palestinas Koloniserings ved Jøderne. Der fortælltes, at mange af dem næppe forstod hinandens Tungemaal; men da den brogede Skare alle som en raakte deres højre Haand i Vejret og paa Hebraisk fremsagde det 5te B. af den 137te Salme: "Glemmer jeg dig, Jerusalem, da glemmer jeg min højre Haand," da gik der en underlig Bevægelse igennem Forsamlingen. De døde Ben begyndte at nærme sig hinanden. De gamle Jøder græd og hulkede højt, medens den yngre Slægts Sjæle lyfte af et begejstret Haab. Nu var Zionismen født til Verden. Og selv om denne Bevægelse i de følgende Aar har haft megen Modsigelse, saa er den dog stadig vokset og vokset sig stærk i Antal, i Begejstring og i Haab — ikke mindst nu under Kriggen, da Haabet har faaet ny Flugt ved det Standpunkt, de engelske Stadsmænd har indtaget til Sagen.

Englændernes Indtagelse af Jerusalem blev af mange sande Kristne, der forventer Herrens snare Komme, betragtet som et af Tidernes Tegn; men for Jøderne og da særlig for Zionisterne maatte det selvfølgelig blive et Tidens Tegn, selv om Dækket endnu ligger over deres Hjertes, naar Profetierne læses. Det gæerer i det gamle ufrugtbare Fjendtra, hvilket altsammen minder om, at Sommeren nu er nær for Haanden.

At Jerusalem blev indtaget uden Kamp, var for mange Mennesker et mærkeligt Tilfælde. Det var dog ikke saa underligt for dem, der kender Profetien; thi Profeten siger for ca. 2600 Aar tilbage: "Se, de Dage kommer, siger Herren, da Staden skal bygges for Herren, fra Sanaaneels Taarn indtil Hjørneportene. Og over for den skal Maalestønen gaa videre over Sarebs Høj og bende sig om imod Goat. Og den hele Dal med Hadflerne og Asten og alle Markerne indtil Hebrons Væf, indtil Sefteportens Hjørne imod Asten skal være Herren en Helligdom; den skal forlyttrres og ikke nedbrydes mere evindeligt."

Efter den Linie, som Jeremias her har trukket op, er Jerusalem nu bebygget uden for Muren, saa der efter Nienbidners Udsagn bor flere Folk uden for Muren end inden for samme; og hele den Del af Bønen er opført siden 1860. Herrens siger, den er bygget for Herren; den skal ikke forlyttrres og ikke nedbrydes mere evindeligt. Dette troede vi ganske og aldeles, thi Profetien kan ikke fejle. Men Spørgsmaalet var: Hvorfor? Ja, endog saa langt større Stigningens skal det gaa til, efterdi Sta-

den er stærk befæstet og vel bebogtet? Jo, Herren ved altid Vej. De tyrkiske Soldater gjorde Dyrer og vilde ikke kæmpe. Den Aar, som den tyffe General Falkenhayn havde reorganiseret og var paa Vej med til Palestina, satte sig op imod ham, og ikke mindre en 160,000 Mand forlod ham, hvilket var mere end 50 pCt af hele Hæren.

Falkenhayn blev saa bittert sluppet over at hans Opgave saa fuldstændig mislykkedes, at han vendte tilbage til Konstantinopel.

Se, saaledes lod Herren det Ord opfyldes, som Helligaanden havde talt ved Jeremias. Staden bygges for Herren, og den skal ikke forlyttrres.

Man siger, at Jerusalems Indtagelse af Englænderne ikke vil have nogen Indflydelse paa Krigens Udfald; Maaffe! Men naar Herren paa det Maade som anvist griber ind og river Bønen fra Tyrkerne og giver den til det kristne og jødiske-benlige England, mon det saa dog ikke alligevel har nogen Betydning. For mig har det større Betydning, end om Konstantinopel var falden; thi nu har Regeringen i Konstantinopel mistet sin Magt, og det vistnok for stede, for den hellige Stad.

En Jødefristen Advokat Joseph Rahmowitz har sagt: Nøglen til det hellige Land har Jesus, vor Broder i Hænde. "Ja, saaledes var det. Jesus havde Nøglen. Han lukkede til for Tyrkerne og aabnede for Englænderne. Uden al Tvivl vil vi i det indværende Aar blive Vidner til store Omvæltninger og se mange af Profetierne opfyldte.

Herrens selv siger: "Men naar I se disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder; efterdi eders Forløsning stunder til." Han siger videre:

"Og vaager og beder til enhver Tid, for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen." 130 Prospect Ave, Brooklyn, New York City, N. Y. den 30. Jan. 1918.

J. J. Kildsig.

(Advertisement.)

Nogle Kædsgeringer og Raad.

I det jeg har Lytt til at fremstille nogle Kædsgeringer angaaende de friggende Værdier af Landejendomme og Jordelene ved at være i Besiddelse af saadanne, tilad mig her at gentage, hvad jeg skrev sidste Sommer, at det langfra er Meningen at tilraade alle og enhver at skifte Bo. Den, som ejer et godt Hjem i gode Omgivelser og et sundt Klima og ikke at forglemme, hvor Forbindelse med vor lutherske Kirke er mulig, vil jeg tilraade at forblive, hvor han er.

Det var i Begyndelsen af 80'erne, at Land i sydlige Minnesota og nordlige Iowa blev tilbudt og solgt for \$2.00 eller lidt mere per Acre. Nu er samme Jord værd \$125.00 og derover, og denne Ejer er færdig som en af de bedste i hele U. S. Med samme Tid, som Land solgtes i nævnte Egne for \$2.00, kunde der købes udmærket Jord i nordlige Illinois, sydlige Wisconsin og østlige Iowa for \$10.00 til \$25.00, men nu er Priserne der fra \$250.00 og opad. Da jeg kom til Bruff, Colorado, for snart to Aar siden, kunde den bedste overrislede Jord i den Egn købes for \$150.00 per Acre, nu er den \$250.00, og min Mening er, at om nogle saa Aar vil den samme Jord være steget til mindst \$400.00. Hvorfor? Jo, fordi Rettoindtagterne fra dens Produktiver allerede nu svarer en høj Rente af denne Pris. Noget lignende er Tilfældet ogsaa paa andre Egne, hvor Farming drives med Overrisling. Ja, endog saa langt større Stigninger i Værdi kan nævnes, særlig